

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/10/2014
Identifikačné číslo spisu:	1010202122
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010202122.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobkyne: K. X., K. X, C., zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 8837/2010-2.1.2 zo dňa 13.9.2010 o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 282/2010-82 zo dňa 14.11.2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 282/2010-82 zo dňa 14. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 8837/2010-2.1.2 zo dňa 13.9.2010 ako i rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2010/00822-3/Dur zo dňa 6.7.2010.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd s poukazom na príslušnú vnútroštátnu úpravu - zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o ochrane prírody a krajiny alebo zákon o ochrane prírody) ako aj znenie Aarhuského dohovoru (Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, ktorý bol vydaný ako oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky dňa 4. februára 2006 pod č. 43/2006 Z.z. a vo vzťahu k Slovenskej republike nadobudol platnosť 5. marca 2006 podľa článku 20 ods. 3) usúdil, že v správnom konaní nedošlo k porušeniu zákona. Stotožnil sa s právnym záverom žalovaného, že v danom prípade sa nejednalo o správne konanie, ktorého výsledkom by bol vydaný individuálny správny akt o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach účastníkov, ale išlo o vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc, ktoré ustanovuje vnútroštátnym všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa zákona o ochrane prírody a krajiny na vyhlásenie (ustanovenie) chráneného územia; proces vyhlasovania

národného parku alebo zón národného parku má viacero štádií, na ktorých sa môžu jednotlivé subjekty zúčastniť. Medzi subjekty, ktorým zákon o ochrane prírody a krajiny dáva právo podať písomné pripomienky k zámeru vyhlásenia chráneného územia patria podľa § 50 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny vlastník (správca, nájomca) dotknutého pozemku, obec a dotknutý orgán štátnej správy (dotknuté osoby). Zákon v tomto ustanovení taxatívne stanovuje okruh aktívne vecne legitimovaných osôb oprávnených na podanie pripomienok k zámeru. Informovanie verejnosti zabezpečuje dotknutá obec, ktorá je podľa § 50 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny povinná do 15 dní od doručenia oznámenia zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste, najčastejšie na úradnej tabuli, najmenej po dobu 15 dní, pričom prípadné pripomienky verejnosti môže uplatniť dotknutá obec v pripomienkovom režime podľa § 50 ods. 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý platí rovnako pre všetky dotknuté osoby. V zákone o ochrane prírody a krajiny nie je upravené právo verejnosti priamo podávať pripomienky k zámeru i z dôvodu, že tento je svojou povahou len podkladom pre vypracovanie návrhu vyhlasovacieho predpisu - nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktorým sa ustanovujú zóny. Žalovaný napriek tomu, že platná právna úprava (ustanovenie § 50 zákona o ochrane prírody a krajiny) nezačleňuje verejnosť do okruhu dotknutých osôb, usmernil krajské úrady životného prostredia v tom smere, aby v procese prerokovania zámeru boli zohľadnené a vyhodnotené aj pripomienky verejnosti a ako odporúčaný spôsob ich vyhodnotenia uviedol zverejnenie vyhodnotenia pripomienok verejnosti na webových stránkach a úradných tabuliach krajských úradov životného prostredia a súbežné zverejnenie na úradných tabuliach dotknutých obcí. Krajský úrad životného prostredia v Žiline preto v procese pripomienkovania zámeru nad rámec zákona o ochrane prírody a krajiny akceptoval podávanie pripomienok verejnosti, t. j. právnických a fyzických osôb, ktoré nie sú vlastníelmi (správcami, nájomcami) dotknutých pozemkov. S verejnosťou prerokovali príslušné krajské úrady životného prostredia pripomienky k zámeru písomnou formou a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení pripomienok na úradných tabuliach. Oznámenie bolo tiež zverejnené na webových stránkach týchto úradov a o zverejnenie na svojich úradných tabuliach boli tiež požiadané dotknuté obce. Z uvedeného vyvodil krajský súd záver, že verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru a preto ani žalobkyňa nebola ukrátená na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch.

Včas podaným odvolaním sa žalobkyňa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalobkyni prizná náhradu trov celého konania. Napadnutý rozsudok považovala za nesprávny, pretože krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Opätovne poukázala na znenie Aarhuského dohovoru ako aj na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C 240/09 zo dňa 8.3.2011 a jeho výklad článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ktorý podľa jej názoru poskytol významný interpretačný a aplikačný nástroj pre výklad nielen spomínaného článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Zopakovala, že Súdny dvor Európskej únie na jednej strane vyslovil záver, že článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru nemá priamy účinok v práve Európskej únie, na druhej strane však nanajvýš zreteľne artikuloval, že táto okolnosť nezavaruje členské štáty Európskej únie ich záväzku uplatňovať ustanovenia tohto dohovoru, a to tým, že so zreteľom na ustanovenia Aarhuského dohovoru interpretujú a aplikujú normy vnútroštátneho práva tak, aby obsah a ciele Aarhuského dohovoru boli naplnené a aby verejnosť, ktorej tento dohovor priznáva práva, tieto práva aj vo vnútroštátnych podmienkach mohla využívať. Inak povedané (podľa výkladu právnej zástupkyne žalobkyne) Súdny dvor Európskej únie vyložil otázku aplikácie článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru tak, že neexistencia jeho priameho účinku nemôže byť prekážkou na to, aby vnútroštátne orgány pri aplikácii a interpretácii vnútroštátnych predpisov uplatňovali konkrétne ustanovenia Aarhuského dohovoru. Zdôraznila, že je presvedčená, že toto výkladové pravidlo poskytnuté Súdnym dvorom Európskej únie nemožno obmedziť len na článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, lebo je nepochybné, že niet dôvodu, pre ktorý by výklad článku 8 Aarhuského dohovoru mal vychádzať z iných princípov. Bolo potom podľa jej názoru povinnosťou krajského súdu skúmať, či postupom žalovaného došlo k naplneniu práv, ktoré jej vyplývajú z článku 8 ods. 3 Aarhuského dohovoru, alebo či jej postup správnych orgánov v danej veci a z neho vyplývajúce rozhodnutie tieto práva odňali.

Odôvodneniu napadnutého rozsudku vytýkala, že je vnútorne protirečivé. Uviedla, že na jednej strane krajský súd zastáva názor, že ustanovenie článku 8 Aarhuského dohovoru nie je možné priamo aplikovať na súdnu vec a zároveň tvrdí, že žalobkyňa nemá právo na to, aby jej pripomienky boli prerokované príslušným krajským úradom životného prostredia, na druhej strane však poukazuje na to, že jej pripomienky, ako súčasť pripomienok verejnosti, boli prerokované tým, že ich krajský úrad životného prostredia vyhodnotil a toto vyhodnotenie zverejnil na úradnej tabuli. Tiež uviedla, že ak bol krajský súd toho názoru, že žalovaný nemal povinnosť jej pripomienky prerokovať, resp. že žalobkyňa nemala na ich podanie a prerokovanie právo, potom takzvané prerokovanie jej pripomienok Krajským úradom životného prostredia v Žiline bolo postupom, ktorý vybočil z rámca, ktorý pre činnosť štátnych orgánov stanovuje článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ani záver krajského súdu o tom, že právo verejnosti zúčastniť sa na tvorbe vykonávacích predpisov je dostatočne zabezpečené možnosťou pripomienkovať návrh nariadenia vlády, ktorým sa vyhlasujú zóny TANAPU, nezodpovedá podľa názoru žalobkyne obsahu článku 8 Aarhuského dohovoru. Z uvedeného článku totiž vyplýva, že podmienkou sine qua non na to, aby mohla byť účasť verejnosti považovaná za účinnú, je takáto účasť v štádiu, pokým „sú ešte možnosti otvorené“ a zároveň výsledky účasti verejnosti sa majú zohľadniť v najvyššej možnej miere. Proces vyhlasovania zón TANAPU je dvojfázový. Prvou fázou je zverejnenie zámeru vyhlásiť chránené územie alebo jeho zóny podľa § 50 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny. Je nepochybné, že práve tento zámer zodpovedá podmienke „pokiaľ sú ešte možnosti otvorené“. Prostredníctvom pripomienkovania zámeru sa k jeho predkladateľovi dostávajú pripomienky všetkých osôb, ktoré môžu byť vyhlásením chráneného územia dotknuté. Výsledkom pripomienkovania a prerokovania pripomienok k zámeru sa vyhlasovanie chráneného územia alebo jeho zón dostáva do ďalšej fázy, ktorej však nemožno prisúdiť štádium „pokiaľ sú ešte možnosti otvorené“. Pripomienkovanie právneho predpisu v štádiu, keď jeho návrh zverejnený na pripomienkovanie, podlieha obmedzeniam ustanoveným v legislatívnych pravidlách vlády Slovenskej republiky. Dvojfázovosť vyhlasovania chránených území a jeho zón má nepochybne zabezpečiť možnosť, aby v prvej fáze bol zámer diskutovaný a posudzovaný z hľadiska záujmov tak ochrany prírody ako aj vlastníckych, užívacích a iných záujmov právnických a fyzických osôb. So zreteľom na článok 8 Aarhuského dohovoru a jeho cieľ ustanovený v článku 1 niet žiadneho racionálneho dôvodu domnievať sa, že by práve táto fáza tvorby vykonávacieho predpisu mala byť vylúčená z toho, aby na nej verejnosť mohla participovať. Takýto výklad by nepochybne bol v priamom rozpore tak s požiadavkou účasti verejnosti „pokiaľ sú ešte možnosti otvorené“ ako aj v rozpore s požiadavkou účasti verejnosti na príprave takéhoto predpisu počas prípravy. Je nesporné, že fáze prípravy zodpovedá podstatne viac fáza pripomienkovania zámeru, ktorý práve po zohľadnení týchto pripomienok môže byť základom pre tvorbu nariadenia vlády Slovenskej republiky. Je totiž nepochybné, že možnosť ovplyvnenia konečnej podoby takéhoto vykonávacieho predpisu je v štádiu jeho tvorby podstatne širšia ako v štádiu, keď jej vypracovaný návrh predpisu predložený v podobe, v akej má byť prerokovaný orgánom príslušným ho schváliť, v tomto prípade vládou Slovenskej republiky.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny. Uviedol, že z formulácie článku 8 Aarhuského dohovoru vyplýva, že strana dohovoru prijme konkrétne opatrenia na naplnenie cieľov v ňom vyjadrených. Vo vzťahu k časovým rámcom uvedený článok uvádza iba všeobecnú požiadavku zabezpečenia účinnej účasti verejnosti a spôsob ako zabezpečiť túto účinnú účasť ponecháva na strany dohovoru. Žalovaný považuje účinnú účasť verejnosti (tak ako to má namysli článok 8 Aarhuského dohovoru) pri vyhlasovaní ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny podľa zákona o ochrane prírody a krajiny za zabezpečenú. Informovanie verejnosti zabezpečuje dotknutá obec, ktorá je podľa § 50 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny povinná do 15 dní od doručenia oznámenia zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste, najčastejšie na úradnej tabuli, najmenej po dobu 15 dní, pričom prípadné pripomienky verejnosti môže uplatniť dotknutá obec v pripomienkovom režime podľa § 50 ods. 3 a 4 zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý platí rovnako pre všetky dotknuté osoby. Výklad Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku vo veci C 240/09 zo dňa 8.3.2011 ohľadne postavenia občianskeho združenia zameraného na ochranu životného prostredia v

správnych konaniach v oblasti životného prostredia nie je možné aplikovať na legislatívne konanie týkajúce sa vyhlásenia zón Tatranského národného parku. Článok 9 ods. 3 dohovoru upravuje, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu, v danom prípade sa však nejedná o správne konanie, ktorého výsledkom by bol vydaný individuálny správny akt o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach účastníkov. V posudzovanej veci ide o vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc, ktoré ustanovuje vnútroštátnym všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa zákona o ochrane prírody na vyhlásenie ustanovenie chráneného územia (§ 30 ods. 5 zákona o ochrane prírody a krajiny). Žalovaný poukázal na zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci (sp.zn. 2Sžp/30/2012 z 31. júla 2013) ako aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžp/10/2012 z 13.11.2012, 5Sžp/26/2011 z 26.01.2011 a 3Sžp/11/2012 z 04.07.2013) a uviedol, že odvolanie žalobkyne považuje za účelové, obsahujúce iba námietky formálneho charakteru proti procesnému postupu žalovaného v danom konaní, ale ignorujúce vecnú podstatu daného konania spočívajúcu v záujme na ochrane prírody a krajiny. Takéto konanie žalobkyne je v rozpore s deklarovanými princípmi, podporujúcimi ochranu prírody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Rozhodol rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP a § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP). Deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu (ktorého súčasťou sú aj administratívne spisy správnych orgánov oboch stupňov) zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 8837/2010-2.1.2 zo dňa 13.9.2010 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žiadateľa (žalobkyne), podané proti rozhodnutiu Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2010/00822-3/Dur zo dňa 6.7.2010 a rozhodnutie krajského úradu potvrdil. Uvedeným rozhodnutím krajský úrad nepriznal žiadateľovi (žalobkyni) postavenie účastníka v konaní o pripomienkach účastníka k dokumentu „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný poukázal na bod 4 a 5 doložky prednosti medzinárodnej zmluvy pred zákonmi s tým, že Aarhuský dohovor neobsahuje priamu úpravu práv a povinností fyzických alebo právnických osôb a ide o medzinárodnú zmluvu, na ktorej vykonanie je potrebný zákon, čo korešponduje aj s článkom 3 ods. 1 Aarhuského dohovoru, podľa ktorého každá strana prijme nevyhnutné legislatívne, administratívne a iné opatrenia, vrátane opatrení na zaistenie súladu ustanovení tohto dohovoru s cieľom vytvoriť a udržiavať jasný, transparentný a ucelený rámec pre naplnenie dohovoru.

O danej veci rozhodoval krajský súd už opakovane. Jeho prvý rozsudok č.k. 1S/282/2010-51 zo dňa 17.5.2012, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžp/30/2012 zo dňa 31. júla 2013. Vo veci krajský súd opätovne rozhodol rozsudkom č.k. 1S/282/2010-82 zo dňa 14.11.2013 (ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania), rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu (§ 226 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

V uznesení sp.zn. 2Sžp/30/2012 zo dňa 31. júla 2013, ktorým bol zrušený prvý rozsudok (č.k. 1S/282/2010-51 zo dňa 17.5.2012) krajského súdu v danej veci a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, najvyšší súd o. i. uviedol:

„Je potrebné uviesť, že otázky „Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“ a v tej súvislosti priznanie postavenia účastníka v správnom konaní, dostatočnosť zákonnej úpravy ustanovenia § 50 zákona o ochrane prírody boli súdmi Slovenskej republiky riešené opakovane.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 5Sžp/26/2011 z 26. januára 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/358/2010-50 zo 17. augusta 2011. S poukazom na obsah odvolania najvyšší súd nezistil pochybenie v závere krajského súdu, že verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku a preto ani žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch.

Obdobné otázky boli riešené aj v konaní pred ústavným súdom, ktorý uznesením č. IV. ÚS 98/2011-23 odmietol ústavnú sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť. V odôvodnení uvedeného uznesenia ústavný súd o. i. uviedol, že krajský súd v danej veci ústavne konformným spôsobom vyložil a aplikoval ustanovenie § 50 ods. 4 zákona o ochrane prírody, keď sa nestotožnil s názorom sťažovateľa a vyslovil, že z uvedeného ustanovenia nemožno odvodzovať povinnosť orgánu ochrany prírody prerokovať pripomienky kohokoľvek, kto ich podal, pretože je potrebné ustanovenie § 50 ods. 4 tohto zákona vnímať v kontexte s predchádzajúcim odsekom 3 toho istého ustanovenia, ktorý jednoznačne vymedzuje okruh oprávnených osôb, ktoré majú právo pripomienky podať. V odôvodnení uznesenia Ústavného súdu sa ďalej uvádza, že vzhľadom na to, že sťažovateľ nepatrí do okruhu oprávnených osôb, krajský súd nebol povinný s ním pripomienky prerokovať.

Novoposudzovanou skutočnosťou v danej veci je rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 240/09 zo dňa 8.3.2011 a jeho vzťah k článku 8 Aarhuského dohovoru, porušenie ktorého je žalobou namietané. Vo výroku uvedeného rozsudku súdneho dvora EÚ sa uvádza, že článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, ako je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom únie v oblasti životného prostredia.

Z uvedeného vyplýva, že predmetom konania Súdneho dvora EÚ vo veci sa C 240/09 bolo posudzovanie účinku článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a preto nie je možné uvedený rozsudok aplikovať v súvislosti s posudzovaním v článku 8 Aarhuského dohovoru, ako to urobil v danej veci krajský súd. Jeho odôvodnenie je preto nepresvedčivé a aj nesprávne.

V danej veci bolo potrebné v prvom rade posúdiť dostatočnosť zákonnej úpravy § 50 zákona o ochrane prírody a následne posúdiť, či uvedená vnútroštátna úprava je dostačujúca a korešponduje článku 8 Aarhuského dohovoru. Pritom treba mať na zreteli a starostlivo dbať, že znenie uvedeného článku má odporúčajúci charakter (a nie záväzný - Na tento účel by mali byť vykonané nasledujúce kroky...). Tiež je potrebné mať na zreteli, že osoba domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní môže realizovať svoje procesné oprávnenia iba v prípade, ak správne konanie ešte prebieha. Tomu nasvedčuje formulácia prvej vety článku 8 Aarhuského dohovoru: Každá Strana sa usiluje podporovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie.

Pretože krajský súd sa vecou zo všetkých uvedených hľadísk nezaoberal, bolo potrebné jeho rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvej vety OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vo veci znova konať, vec posúdiť s ohľadom na hľadiská, uvedené vyššie, pričom sa náležite vyporiada aj s námietkami žalovaného, uvedenými v odvolaní. V novom rozhodnutí rozhodne znova i o náhrade trov celého konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Najvyšší súd preto nebude opakovať zistenia a závery, ktoré uviedol vo svojom zrušujúcom uznesení, lebo sú citované vyššie.

K obsahu odvolania, ktorým sa žalobkyňa opakovane domáha byť účastníčkou správneho konania v prvej fáze vyhlasovania zón TANAPU so zreteľom na článok 8 Aarhuského dohovoru je treba uviesť, že Aarhuský dohovor ako medzinárodná zmluva o základných právach a ľudských slobodách nezabezpečuje väčší rozsah práva, ako zaručuje v súčasnosti platná vnútroštátna úprava. Tak aj výkladové pravidlo, poskytnuté Súdnym dvorom Európskej únie k článku 8 Aarhuského dohovoru rozsudkom vo veci C 240/09 zo dňa 8.3.2011 by mohlo mať praktický význam v danej veci len vtedy, ak by v súčasnosti platná vnútroštátna úprava nezabezpečovala požiadavky, formulované v článku 8 Aarhuského dohovoru.

Zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny a o zmene a doplnení niektorých zákonov bol schválený Národnou radou SR 25. júna 2002 a už toto jeho pôvodné znenie (pred následnými novelizáciami) zohľadňovalo podľa možnosti právneho poriadku Slovenskej republiky Aarhuský dohovor, ktorý bol prijatý v Aarhuse 25. júna 1998 (vo vzťahu k Slovenskej republike nadobudol platnosť 5. marca 2006). Následnými novelami zákona o ochrane prírody a krajiny ako aj zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správneho poriadku) najmä zákonmi č. 527/2003 Z. z. a č. 454/2007 Z.z. sa zabezpečilo zohľadnenie iného postavenia účastníkov konania, o ktorých právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach sa v konaní rozhoduje, od osôb, na ktoré konanie nemá priamy dopad.

Nepochybili preto ani podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány oboch stupňov, keď nepriznali žalobkyni postavenie účastníka v konaní o pripomienkach účastníka k dokumentu „Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“. Krajský súd sa s relevantnými tvrdeniami žaloby náležite vypořiadal. Najvyšší súd s poukazom na závery, uvedené vyššie, považoval námietky žalobkyne, uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s jeho odôvodnením.

Záverom považuje najvyšší súd za nevyhnutné uviesť, že nielen združenia na ochranu životného prostredia, ale každý by si v súvislosti s ochranou životného prostredia mal uvedomiť, že práva, dané na ochranu životného prostredia majú skutočne slúžiť na ochranu životného prostredia a nie na obsahovo prázdne manifesty.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď žalobkyňa nebola ani v tomto druhom odvolacom konaní úspešná a žalovanému v súdnom preskúmvacom konaní náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.